

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **D. M.**
bytem X.
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2016, č. j. KUOK 109032/2016, sp. zn. KÚOK/72216/2013/ODSH-SD/7471

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Prostějova, Odbor občanských záležitostí – přestupkové oddělení, ze dne 4. 7. 2013, sp. zn. OOZ2 1667/2013 Hu, č. j. PVMU 82566/2013 16a (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 4 písm. c) citovaného zákona, za který mu podle § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu (ve znění platném do 19. 2. 2016) mu byly uloženy sankce ve formě pokuty ve výši 7 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 14. 5. 2013 v 10:29 hod. jel jako řidič s motorovým vozidlem Š. O., RZ: X., po rychlostní komunikaci R/46 ve směru Olomouc – Vyškov, kde mu byla v prostoru kilometru 29 naměřena rychlost jízdy 159 km/hod., přičemž v daném úseku byla dopravní značkou č. B 20a povolena maximální rychlost 100 km/hod., čímž byla žalobcem překročena rychlost jízdy mimo obec o 54 km/hod. (již po odečtení možné odchylky měřícího zařízení ve výši 3 %).

II. Shrnutí žalobní argumentace

4. Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí je nepřezkoumatelný, neboť nedostatečně určité popisuje skutek, co do místa přestupku. Žalobce dané místo ohledal, a i když nyní již je v daném místě tvrzená dopravní značka č. B 20a, není však v celém úseku označeném jako „kilometr 29“. V popsáném úseku dlouhém 1 kilometr je jak úsek s rychlostním limitem stanoveným dopravní značkou č. B 20a (omezení na 100 km/hod.), tak i úsek s rychlostním limitem 130 km/hod. Žalobce tvrdil, že skutek se stal v místě, kde platil rychlostní limit 130 km/hod. Z toho by pak vyplývalo, že správní orgán nezvolil vhodnou právní kvalifikaci a šlo by o přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, v němž byla řešena podle žalobce podobná situace. Podle žalobce z tohoto rozsudku vyplývá, že je třeba, aby skutek byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchání. Dále z právní věty tohoto rozsudku je zřejmé, že z výroku správního rozhodnutí musí být patrné, že vozidlo stálo vskutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou. Proto nestačí jen uvedení ulice, v níž vozidlo parkovalo, jsou-li v ulici jak placená místa k parkování, tak neplacená. Žalovaný se s tímto podle žalobce nijak nevypořádal.
5. Žalobce v novém odvolacím řízení také namítal, že v místě, kde došlo k jeho změření, byl stanoven rychlostní limit na 130 km/hod. Také namítal, že správní orgány neprokázaly, že v daném místě byl rychlostní limit omezen na 100 km/hod., neboť do spisu nedoložily fotodokumentaci a neprovedly výsledky zasahujících policistů. Žalobce tehdy navrhoval

také výslech svůj a dále výslech spolujezdce. Žalovaný k tomu jen uvedl, že tvrzení žalobce neuvěřil, neboť pokud by bylo tvrzení pravdivým, uvedl by jej žalobce již před 3,5 lety, kdy bylo řízení zahájeno, pročez jde podle něj o tvrzení účelové. Výslech spolujezdce žalobce odmítl provést. K tomu v žalobě žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal s důkazním návrhem na provedení účastnické výpovědi žalobce. Žalovaný dále pochybil, když neprovedl navržené dokazování nebo vlastní dokazování, neboť existence dopravní značky č. B 20a dosud nebyla prokázána. Jediný podklad, z nichž toto dopravní značení má vyplývat, má povahu úředního záznamu, který není způsobilý skutečnost prokázat. Proto ve věci zůstala důvodná pochybnost o tom, jaký rychlostní limit platil v místě přestupku. Kvůli pochybnostem má žalobce za to, že zde platil limit 130 km/hod. v takovém případě ale byl žalobci kladen za vinu závažnější přestupek, kterého se dopustil.

6. Žalobce dále zopakoval své námitky uplatněné v novém, odvolacím řízení (měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze v zatáčce, jako důkaz k tomu navrhl návod k obsluze, ohledání místa za účasti obsluhy rychloměru a osoby způsobilé ke změření zakřivení vozovky, dále k důkazu navrhl svou účastnickou výpověď; dle snímku změření bylo vozidlo ve špatné pozici, na snímku jsou viditelná svodidla, v důsledku čehož došlo k dvojité reflexi; vyjádření Ing. L. k měření je neakceptovatelné s ohledem na jeho výpověď v rámci jiného případu spisové značky 41 A 76/2014 vedeného u Krajského soudu v Brně, z čehož vyplynulo, že nebyl na pozici metrologa připraven a nebyly vyzkoušeny jeho schopnosti posuzovat správnost měření, vychází ze znalostí stejné úrovně jako při přečtení návodu k použití, nemá praktickou zkušenost s reflexí, připouští, že zařízení nerozezná všechny případy použití v rozporu s návodem, není ze snímku schopen poznat odklon osy radarového svazku od osy měřicího vozidla; společnost AMS K22 spadá pod společnost Ramet a.s., která má zisk z prodávání měřících zařízení a je v jejich zájmu, aby se tato jevila jako přesná a spolehlivá; k důkazu žalobce navrhl libovolnou učebnici fyziky, která se zabývá Dopplerovým jevem). Žalovaný k těmto námitkám uvedl, že považuje za dostačující odkázat na předešlou argumentaci svého odůvodnění, aniž by se musel detailněji zabývat jednotlivými námitkami, když podle něj pochybnosti vnášeného do skutkového stavu již byly odstraněny a rozhodné námitky byly vypořádány. K popsané situaci žalobce formuloval v žalobě námitku, že tento „hospodárný“ přístup k vypořádání námitek žalobce nelze od žalovaného připustit, a to zejména v případě námity, že k měření došlo v zatáčce, neboť tato byla uplatněna poprvé. Nebyla tedy vypořádána námitka, že měření bylo provedeno v zatáčce, což návod k obsluze zakazuje. Přitom vyjádření Ing. L. není směrodatné, neboť ze snímku z měření, který Ing. L. zkoumal, skutečně nelze zjistit, zda měření proběhlo v zatáčce. Lze pouze usuzovat na úhel mezi měřícím a měřeným vozidlem a dále na to, zda došlo k reflexi. Podle žalobce nebyly vypořádány ani další důkazní návrhy (poznámka soudu: zde žalobce neupřesnil, o jaké důkazní návrhy se mělo jednat). Dále nebyly vypořádány námitky žalobce ohledně vyjádření Ing. L. Žalovaný jen uvedl, že z textu nelze jakkoliv usuzovat na závěr předkládaný zmocněnkyní žalobce a není ani známo, o jaké věci bylo před soudem jednáno. Žalobce je však toho názoru, že pokud žalovanému chyběl jako podklad spis ve věci, ze které žalobce vycházel při své argumentaci k vyjádření Ing. L., mohl si tento spis vyžádat. Žalovaný však nic věcného k vyjádření Ing. L. neuvedl, pročez žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

7. Dále žalobce vytýkal žalovanému jeho postup po zrušení a vrácení věci k novému odvolacímu řízení. Ještě v řízení před správním orgánem I. stupně totiž žalobce předložil své vyjádření k řízení dne 4. 7. 2013, avšak prvostupňový správní orgán již na toto vyjádření ve svém rozhodnutí nereagoval, což bylo následným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného krajským soudem (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2013, č. j. 22 A 104/2013-56). Prvostupňový správní orgán se sice hájil tím, že podání obdržel fakticky až poté, co vyhotovil rozhodnutí ve věci, avšak tento argument nebyl soudem uznán, neboť účastník řízení se může vyjadřovat k věci po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, přičemž vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení [§ 19 a § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“]. Okamžik vyhotovení rozhodnutí tedy není rozhodný, podstatný je pouze okamžik předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení. V této věci však nebylo možné určit, kdy bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně předáno k poštovní přepravě. Výše uvedený rozsudek krajského soudu následně potvrdil NSS, neboť zamítl kasační stížnost žalovaného rozsudkem ze dne 8. 6. 2016, č. j. 5 As 166/2016-19.
8. Za této situace žalobce očekával, že po vrácení věci žalovanému k novému rozhodování, bude následně zrušeno i rozhodnutí I. stupně, tak aby se i tento správní orgán vypořádal s námitkami žalobce tak, aby byla respektována zásada dvojinstančnosti řízení. Žalovaný však prvostupňové správní rozhodnutí nezrušil a ve věci znovu rozhodl. Tento postup nebyl souladný s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaný nemohl vypořádat za prvostupňový správní orgán námitky žalobce, protože by tak v podstatě měnil prvostupňové rozhodnutí, což je nepřípustné, protože by byl žalobce zkrácen na možnosti se odvolat.
9. Rozhodnutí žalovaného je navíc nepřezkoumatelné z toho důvodu, že z jeho výroku nevyplývá, že by přikročil ke změně prvostupňového rozhodnutí v části odůvodnění tak, že by se za prvostupňový správní orgán vypořádal s opomenutým vyjádřením žalobce ze dne 4. 7. 2013. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006-46.
10. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť v mezidobí zanikla odpovědnost žalobce za údajný přestupek, neboť ten byl spáchán již dne 14. 5. 2013.
11. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno zjevně podjatou oprávněnou úřední osobou (Bc. M. M.). Žalobce proti této osobě podal námitku podjatosti, která však byla vyřízena ředitelkou krajského úřadu. Přitom žalobce podal námitku podjatosti vůči všem zaměstnancům krajského úřadu, proto stěží mohla o ní rozhodnout osoba, vůči níž také směřovala námitka podjatosti. Námitku podjatosti proto nelze považovat za námitku vyřízenou řádně. Po seznámení se spisem a především se zvukovými nahrávkami z jednání oprávněných úředních osob (poznámka soudu: bez upřesnění) se zástupcem žalobce dá jistě soud žalobci za pravdu, že chování oprávněných úředních osob vyvolává minimálně pochybnosti o jejich nepodjatosti vůči zástupci žalobce. Zvukové nahrávky budou soudu doručeny poštou na CD (poznámka soudu: soudu nebylo nikdy nic doručeno).

12. Žalobce dále brojil proti sankci. Tvrdil, že mu byl zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel uložen v rozporu se zákonem, neboť podle § 14 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), může být pachateli přestupku zakázána pouze ta činnost, v jejíž souvislosti spáchal přestupek. V intencích daného případu takovou činností skutečně bylo řízení motorového vozidla. Ale podle žalobce mohlo jít jen o činnost týkající se řízení motorových vozidel skupiny B. Pro to svědčí i to, že oprávnění k řízení jednotlivých skupin motorových vozidel se vždy získává zvlášť, pročez udělení řidičského oprávnění k řízení motorových vozidel určité skupiny je v podstatě povolením. S obligatorností těchto oprávnění pak může být spojeno uložení zákazu činnosti za přestupek. Za předmětný přestupek mohl být žalobci tedy udělen zákaz činnosti pouze pro řízení motorových vozidel skupiny B. Při řízení motorového vozidla určité skupiny je možné uložit zákaz činnosti jen v rozsahu této skupiny motorových vozidel. Žalobce zde odkázal na rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2010, sp. zn. 1 As 6/2010.
13. Žalobce závěrem namítl, že uložená pokuta je nezákonná, neboť nerespektuje zásady ukládání sankcí a je nepřezkoumatelná, když nevyhovuje požadavkům vysloveným NSS v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005-63. Žalobce však nijak neupřesnil konkrétní závady uložené pokuty v posuzovaném případě.
14. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby zrušil napadené rozhodnutí žalovaného včetně prvostupňového správního rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zopakoval dosavadní výsledky správního řízení, a také žalobcem uplatněné námitky ve správní žalobě. K nim mj. uvedl, že námitka údajné absence místa měření byla vyvrácena listinou č. 2, založenou ve správním spise. Jde o oznámení přestupku ze dne 14. 5. 2013, kde je přesně uvedeno, že k přestupku došlo na silnici R46 na 29 km z Olomouce do Prostějova. Uvedené oznámení je neodkladným a neopakovatelným úkonem, který lze jako důkaz použít. Skutečnosti tam uvedené jsou pak shodné s dalšími podklady pro rozhodnutí, tj. s úředním záznamem Policie ČR, Dopravní inspektorát Prostějov ze dne 14. 5. 2013 a s úředním záznamem označeným jako Oznámení přestupku ze dne 5. 6. 2013.
16. Za nedůvodnou žalovaný rovněž označil námitku týkající se údajného neprovedení navrhovaných důkazů. O tom, které důkazy budou provedeny, rozhoduje správní orgán, přitom provede vždy takové důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V posuzované věci bylo dokazování provedeno, přičemž správní orgán zjistil všechny rozhodné skutečnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce.
17. Za nesprávný označil žalovaný ten názor žalobce, že se údajně vypořádal se skutečnostmi, které přísluší pouze prvostupňovému správnímu orgánu. Správní řízení před správním orgánem I. stupně a II. stupně tvoří jeden celek (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007-98). Z logiky věci rozhoduje o odvolacích námitkách proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí odvolací správní orgán a nikoliv prvostupňový správní orgán.

18. K nedůvodnosti námitky prekluze se žalovaný již dostatečně vyjádřil v napadeném rozhodnutí, když svůj závěr dostatečně odůvodnil a na tomto závěru setrval.
19. Také námitka údajné podjatosti oprávněné úřední osoby byla vyvrácena spisovým materiálem, přičemž o námitce podjatosti pravomocně rozhodlo Ministerstvo dopravy.
20. Podle žalovaného proběhlo správní řízení zcela v souladu se správním řádem, včetně dokazování a vyhodnocení jednotlivých důkazů.
21. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Jednání před krajským soudem dne 22. 9. 2020

22. Vzhledem k požadavku žalobce nařídil krajský soud k projednání věci ústní jednání na den 22. 9. 2020. K nařízenému jednání se však žalobce ani jeho právní zástupce bez omluvy nedostavili, ač jednání požadovali a byli k němu řádně předvoláni. Soud tedy projednal věc v nepřítomnosti žalobce a jeho právního zástupce. Jednání se naopak zúčastnila za žalovaného pověřená zaměstnankyně. Ta za žalovaného setrvala na dosavadní argumentaci již vyjádřené v napadeném rozhodnutí. Proběhlé správní řízení shrnula tak, že bylo provedeno zcela v souladu se správním řádem, včetně samotného dokazování a vyhodnocení jednotlivých důkazů. Zcela odmítla možnost prekluze v daném případě, kterou žalobce v žalobě namítal, neboť většinu času od spáchání přestupku dne 14. 5. 2013 probíhalo soudní řízení a jen necelý rok (v součtu dob) probíhalo řízení před správními orgány. Po dobu soudního řízení se lhůty staví a neběží. Odpovědnost žalobce tedy nezanikla. Pokud jde o námitku podjatosti oprávněné úřední osoby, pak ta byla řádně vyřízena s negativním výsledkem. Pokud jde o systémovou podjatost, tak k té žalobce nic konkrétního neuvedl. Poté byl vyzván k upřesnění jmen jednotlivých osob, což žalobce ve vztahu k určitým osobám učinil a i o této námitce bylo rozhodnuto. Ve věci rozhodovalo i Ministerstvo dopravy, které zamítlo odvolání žalobce proti usnesení ředitelky Krajského úřadu Olomouckého kraje a její usnesení o nepodjatosti potvrdilo. Uvedené rozhodnutí nepřisvědčilo žádné podjatosti.
23. V průběhu jednání soud stručně zrekapituloval dosavadní průběh soudního řízení a rovněž průběh správního řízení (obě řízení na podkladě spisů). Žalobce v žalobě sice vyčítal správním orgánům, že některé důkazy nebyly provedeny, avšak v žalobě soudu nenavrhl žádné důkazy na jejich provedení v soudním řízení. Dokazování listinami a rozhodnutími založenými ve správním spise soud neprováděl, jednak je jejich obsah účastníkům řízení dostatečně znám, a jednak podle recentní judikatury správních soudů se důkaz správním spisem neprovádí. Důkazní návrhy nebyly činěny ani ze strany žalovaného, protože soud neprováděl další dokazování a na podkladě návrhů účastníků řízení, jak má soud v této věci rozhodnout, přikročil k vyhlášení rozhodnutí ve věci samé.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
25. Krajský soud nejprve ověřil skutkové závěry ze správního spisu. Zjistil, že skutkové závěry odpovídají základnímu skutkovému ději uvedenému v čl. I. tohoto rozsudku (v souvislosti s citací výrokové části prvostupňového rozhodnutí), na který pro stručnost odkazuje.
26. Vzhledem k uplatněné žalobní námitce týkající se prekluze, soud nejprve ověřil ze správního spisu genezi případu a průběh předchozího správního řízení a soudního řízení. Žalobce spáchal přestupek (překročil rychlost jízdy mimo obec o 54 km/hod. po odečtení odchylky měřicího zařízení 3 %, když mu byla naměřena rychlost jízdy 159 km/hod.) dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 ve spojení s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu dne 14. 5. 2013. Řízení o přestupku bylo zahájeno dne 19. 6. 2013 (doručením oznámení o zahájení řízení a o nařízení ústního jednání). Dne 4. 7. 2013 proběhlo ústní jednání před prvostupňovým správním orgánem. Rozhodnutím Magistrátu města Prostějova ze dne 4. 7. 2013 byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku. Toto rozhodnutí bylo oznámeno žalobci prostřednictvím jeho zástupce, a to doručením písemného vyhotovení dne 15. 7. 2013. V rozhodnutí byl žalobce řádně poučen o možnosti podání odvolání ve lhůtě 15 dnů. Poslední den lhůty dne 30. 7. 2013 (podáno k poštovní přepravě) žalobce podal odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, které bylo správnímu orgánu doručeno dne 1. 8. 2013. Odvolání však bylo uplatněno bez příslušného podpisu, pročež bylo následně doplněno o elektronický zaručený podpis dne 6. 8. 2013 (podáno k poštovní přepravě). Prvostupňový správní orgán následně zaslal správní spis i s odvoláním žalovanému (žalovaný obdržel dne 14. 8. 2013). Žalovaný rozhodl o odvolání dne 2. 9. 2013 tak, že odvolání zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil (v právní moci dne 11. 9. 2013). Správní žalobu podal žalobce prostřednictvím právní zástupkyně JUDr. I. W., a to u Krajského soudu v Ostravě dne 4. 11. 2013. Tím bylo zahájeno soudní řízení (zahájení soudního řízení bylo ověřeno též na veřejně přístupných webových stránkách NSS – tabulka shrnutí jednotlivých soudních úkonů vztahující se k této spisové značce a sp. zn. předchozího rozsudku krajského soudu). Jelikož žaloba byla podána u místně nepříslušného správního soudu, byla postoupena Krajským soudem v Ostravě usnesením ze dne 13. 11. 2013 ke Krajskému soudu v Brně. Zdejší soud o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 28. 7. 2015, č. j. 22 A 104/2013-56, tak, že napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2013 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (v právní moci dne 5. 8. 2015). Následně žalovaný podal proti rozsudku kasační stížnost, a to u NSS dne 17. 8. 2015. NSS rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem ze dne 8. 6. 2016, č. j. 5 As 166/2015-19, tak, že kasační stížnost zamítl (v právní moci dne 14. 6. 2016). Od 15. 6. 2016 opět běželo správní řízení před žalovaným, a to až do 9. 11. 2016, kdy bylo vydáno nyní žalobou napadené rozhodnutí. Po vrácení věci od NSS posoudil žalovaný nejprve zachování lhůty pro zánik odpovědnosti pro přestupek dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích (účinného do 30. 9. 2015) ve vazbě na § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“); také posoudil věc v intencích právního názoru vyplývajícího z předchozích rozsudků správních soudů. Nechal vypracovat odborné vyjádření k záznamu z radarového měření rychlosti u Autorizovaného metrologického střediska AMS 22 v Kunovicích. Odborné vyjádření bylo žalovanému dodáno dne 26. 9. 2016. Dále bylo dne 27. 9. 2016 vydáno Ministerstvem

dopravy a spojů opatření proti nečinnosti žalovaného a žalovanému bylo přikázáno ve věci konat do 30 dnů. Na to žalovaný dne 3. 10. 2016 vyrozuměl právní zástupkyni žalobce (JUDr. W.) o možnosti seznámit se se spisy a podklady pro rozhodnutí. Dne 10. 10. 2016 proběhlo seznámení s podklady již s novou zmocněnkyní žalobce paní Š. Š. (předložila plnou moc ze dne 4. 10. 2016). Zmocněnkyně žalobce současně požádala o lhůtu 10 dnů k vyjádření se k podkladům. Žalovaný shledal požadavek za nepřiměřený, neboť byl doplněn pouze jeden list, přičemž v předchozím správním řízení si žalobce nechal vyhotovit celou kopii správního spisu. Proto byla poskytnuta lhůta k vyjádření se k podkladům jen do 12. 10. 2016. Dne 12. 10. 2016 žalobce uplatnil námitku podjatosti oprávněné úřední osoby (Bc. M. M.) a celého krajského úřadu. Dne 14. 10. 2016 byl žalobce vyzván k upřesnění jmen konkrétních zaměstnanců krajského úřadu (usnesení – výzva k doplnění námítky byla doručena do datové schránky zmocněnkyně žalobce dne 16. 10. 2016). Dne 21. 10. 2016 došlo k doplnění uplatněné námítky tak, že byla rozšířena na úřední osoby Ing. L. R. a Mgr. K. J. Usnesením ředitelky Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 3. 11. 2016 bylo rozhodnuto o námitce podjatosti tak, že tato nebyla shledána důvodnou a označované úřední osoby nejsou vyloučeny z projednávání a rozhodování této věci. Rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky zmocněnkyně žalobce dne 8. 11. 2016. Jinak žalovaný obdržel až dne 26. 10. 2016 vyjádření zmocněnkyně žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí. Po opětovném posouzení věci, přezkoumání napadeného rozhodnutí a přešetření spisového materiálu v reakci na uplatněné odvolací námítky a závěry soudů obou stupňů vydal žalovaný znovu rozhodnutí o odvolání (2. v pořadí), a to dne 9. 11. 2016 (v právní moci dne 9. 11. 2016), kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil. Proti němu žalobce podal ke Krajskému soudu v Brně opětovně správní žalobu, a to dne 9. 1. 2017.

27. Ze shora provedeného výkladu, jenž se týkal předchozího průběhu řízení (soudního a správního) v této věci, vyplývá, že k žalobcem namítané prekluzi (zániku odpovědnosti žalobce za přestupek) nemohlo dojít.
28. Podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích (ve znění účinném od 1. 4. 2002 do 30. 9. 2015) platí, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání 1 rok; nelze jej též projednat, popř. uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.
29. Podle § 41 s.ř.s. stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů lhůty pro zánik odpovědnosti, popř. pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží.
30. Ke smyslu stavění lhůty dle § 41 s.ř.s. v řízení před krajským soudem se např. vyjádřil Ústavní soud ČR ve svých nálezech ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I.ÚS 947/09, a ze dne 18. 9. 2018, sp. zn. III.ÚS 2877/18. V posledně uvedeném nálezu např. uvedl, že „*Smysl stavění lhůty dle § 41 s.ř.s. v řízení před krajským soudem spočívá v tom, aby správnímu orgánu zůstala zachována část lhůty nevyčerpaná před zahájením soudního řízení pro případ, že jeho rozhodnutí bude soudem zrušeno a věc mu bude vrácena k dalšímu řízení. V průběhu soudního řízení o žalobě proti jeho rozhodnutí nemůže správní orgán ve věci činit žádné úkony, neboť správní řízení bylo pravomocně skončeno a správní orgán musí vyčkávat ukončení soudního řízení, na jehož délku zpravidla nemá žádný vliv (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 4. 2012, č. j.*

2 Afs 79/2011-171, a ze dne 7. 8. 2015, č. j. 5 Afs 92/2014-114). Důvodová zpráva k soudnímu řádu správnímu v dané souvislosti poukazovala na nežádoucí důsledky předchozí právní regulace, která stavění lhůty po dobu řízení před soudem neobsahovala, a která mnohdy vedla k uplynutí prekluzivních lhůt v případech, kdy správní rozhodnutí bylo soudem zrušeno, např. pro vážné procesní vady, ačkoliv bylo zřejmé, že k deliktu došlo (viz důvodová zpráva k soudnímu řádu správnímu dostupná na www.psp.cz).

31. V řízení o kasační stížnosti má § 41 s.ř.s. zčásti shodný smysl jako v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu před krajským soudem. I Nejvyšší správní soud totiž může zrušit správní rozhodnutí dle § 110 odst. 2 písm. a) s.ř.s. V řízení o kasační stížnosti lze spatřovat i další aspekt významu § 41 s.ř.s., jímž je vytvoření prostoru pro reflexi závěru NSS správním orgánem v dané věci, a to zejména v situacích, kdy NSS zruší rozsudek krajského soudu, kterým bylo zrušeno správní rozhodnutí. Při stavění prekluzivních lhůt dle § 41 s.ř.s. pak bude mít správní orgán či účastník řízení více prostoru pro revizi případného nového rozhodnutí, které by správní orgán vydal při vázanosti názorem krajského soudu, jenž se následně při přezkumu NSS ukázal být nesprávným (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 9. 2012, č. j. 8 Afs 29/2011-78).
32. Délka prekluzivních lhůt vztahujících se ke správnímu řízení je nastavena s ohledem na jejich charakter a počet přezkumných instancí u správních orgánů. Zavedení prekluzivních lhůt má zajistit rychlý postup správních orgánů (viz bod 19). Je zřejmé, že má-li ještě proběhnout soudní přezkum zákonnosti správního rozhodnutí (čl. 36 odst. 2 Listiny), vyžádá si to určitý čas, což zákonodárce zohlednil stavěním prekluzivních lhůt dle § 41 s.ř.s. Současně jejich stavěním sledoval zájem na nastavení vazby správního soudnictví a rozhodování orgánů veřejné správy, kterým by význam rozhodnutí správních soudů neposouval ve věci, jíž se soudní rozhodnutí týkala, jen do akademické roviny z důvodu uplynutí prekluzivních lhůt v průběhu řízení před soudem, případně aby nedocházelo k nežádoucím důsledkům, na které poukázala důvodová zpráva k soudnímu řádu správnímu (viz bod 20). Jde o zájmy natolik důležité, že jimi zákonodárce vyvažoval zájem na co nejrychlejší konečné vyřešení věci u správních orgánů prostřednictvím stavění lhůt po dobu soudního řízení, proti čemuž z hlediska ústavnosti nelze mít námitku. I zájem na tom, aby v mezích daných zákonnou úpravou byl poskytnut co nejširší prostor pro zohlednění důvodů, pro které NSS zruší rozsudek krajského soudu, jímž bylo zrušeno správní rozhodnutí, má své nezanedbatelné místo při výkladu ustanovení o stavění prekluzivních lhůt.
33. Také NSS se ve svých rozhodnutích zabýval ust. § 41 s.ř.s. Jednalo se např. o jeho rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Afs 72/2011-218. Posledně uvedený rozsudek mj. vyložil rozdíl mezi přerušením a stavením lhůty: „Přerušením dochází k přetržení prekluzivní lhůty a k započetí běhu lhůty nové, zatímco stavení znamená pouze její pozastavení s tím, že lhůta po určité době naběhne a poté pokračuje její běh dále; tak je tomu např. u některých lhůt spojených se zánikem práva po dobu řízení před správním soudem, během kterého naběhne a skončí až po pravomocném ukončení řízení před soudem. Výše uvedené je důsledkem úpravy správního soudnictví přijaté po 1. 1. 2003, v rámci které § 41 s.ř.s. nově stanovil, že po dobu řízení před soudem naběhne mj. lhůty pro zánik práva ve věcech daní (...) Smyslem a účelem § 41 s.ř.s. bylo reagovat na poznatky předchozí praxe v rámci správního soudnictví tak, aby se již nestávalo, že po zrušení správního rozhodnutí soudem nebude mít správní orgán dostatek časového prostoru pro provedení nového řízení a vydání rozhodnutí, případně, že již nebude mít časový prostor

žádný, protože k uplynutí prekluzivní lhůty dojde ještě v průběhu samotného soudního řízení. Tento předpoklad ostatně potvrzuje i důvodová zpráva k návrhu soudního řádu správního, v němž obsahově totožné ustanovení bylo zařazeno jako § 40 s tím, že v mnohých případech docházelo k tomu, že soud sice zruší rozhodnutí správního orgánu, jehož vydání bylo omezeno lhůtou (např. tresty za správní delikt, některá rozhodnutí ve věcech daňových, celních), nicméně se tak stane např. jen z důvodů vážných procesních vad předchozího řízení. Současně však je zřejmé, že k deliktu došlo, nebo že důvody pro doměření daně nebo cla budou očividně dány. Mnohé lhůty proto, však hmotné právo správní a finanční stanoví tak krátké, že po zrušení věci soudem a vrácení spisů správnímu orgánu tu již není časový prostor pro další řízení a vydání nového rozhodnutí. Jinak řečeno, možnost trest uložit nebo daň doměřit je prekludována. Protože tato situace se jeví z hlediska obecných principů spravedlnosti jako nepřijatelná, a navíc vede účastníky řízení k podávání účelových žalob, přičemž není v moci správních orgánů ovlivnit délku soudního řízení, stanoví osovna, že takové lhůty po dobu řízení před soudem neběží. Správní orgán bude moci po zrušujícím rozhodnutí soudu v původním řízení pokračovat a využít zbytku lhůty k odstranění vytýkaných vad a vydání nového rozhodnutí (viz důvodová zpráva).

34. Je tedy zřejmé, že účelem § 41 s.ř.s. je pozastavení běhu příslušné lhůty pro případné další využití jejího zbytku, přičemž část lhůty uběhne před zahájením soudního řízení a po jeho skončení se sčítají; k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2008, č. j. 1 Afs 9/2008-59.“
35. Stavením prekluzivní lhůty po dobu běhu soudního řízení se také zabýval rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2012, č. j. 2 Afs 79/2011-71, z něhož mj. vyplynulo, že „Smyslem a účelem § 41 s.ř.s. je, aby v důsledku soudního řízení, jehož délka je zpravidla nezávislá na aktivitě účastníků řízení, nezanikla dosud nevyužitá část prekluzivní lhůty. Správní orgán v určité lhůtě pravomocně rozhodl a podání žaloby běh prekluzivní lhůty staví do doby rozhodnutí soudu.“
36. K problematice se vyjádřil také rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2017, č. j. 2 Afs 151/2016-75. Mimo jiné uvedl, že „V souladu s ust. § 41 s.ř.s. neběží po dobu řízení o správní žalobě nebo o kasační stížnosti některé prekluzivní a promlčecí lhůty stanovené zvláštními zákony. Důvodem pro zavedení institutu stavením lhůt podle citovaného ustanovení bylo vyhnout se tomu, aby v průběhu řízení před soudy ve správním soudnictví došlo k marnému uplynutí lhůt hmotněprávní povahy. Sledovaným účelem bylo to, aby správní orgán nebyl po zrušení svého rozhodnutí ve správním soudnictví postaven „před hotovou věc“ a nezbyvalo mu než řízení zastavit. Právní úprava také zabraňuje podávání účelových žalob, jejichž jediným cílem by bylo dosáhnout marného uplynutí prekluzivních či promlčecích lhůt. Správní orgán pak může po zrušujícím rozhodnutí soudu pokračovat v řízení a využít zbytku lhůty k odstranění vytýkaných vad a vydání nového rozhodnutí ve věci (srov. důvodovou zprávu k soudnímu řádu správnímu dostupnou např. z ASPI, komentářovou literaturu POTĚŠIL, L. a kol. Soudní řád správní. Praha: Leges, 2014, s. 319, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Afs 72/2011-218).“
37. V intencích shora uvedené judikatury správních soudů, a také Ústavního soudu ČR provedl krajský soud výklad ust. § 41 s.ř.s. ve spojení s § 20 zákona o přestupcích v nyní přezkoumávané věci. Podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání 1 rok. Podle tohoto ustanovení měly správní orgány k projednání přestupku žalobce k dispozici 1 rok. Současně platilo, že tato lhůta stanovená

pro zánik odpovědnosti žalobce neběžela po dobu řízení před soudem (§ 41 s.ř.s.). Dochází totiž k jejímu stavení, resp. pozastavení po dobu běhu soudního řízení, a po jeho skončení pokračuje běh prekluzivní lhůty dále. Tato lhůta spojená se zánikem práva po dobu řízení před správním soudem neběží a její běh pokračuje až po pravomocném skončení řízení před soudem. Tak tomu bylo také v nyní projednávané věci, kdy část prekluzivní lhůty uběhla před zahájením soudního řízení a část této lhůty uběhla po skočení soudního řízení, přičemž obě části běhu této lhůty se sčítají; účelem § 41 s.ř.s. je pozastavení běhu příslušné lhůty pro případné další využití jejího zbytku.

38. V nyní posuzované věci žalobce spáchal přestupek dne 14. 5. 2013, přičemž od tohoto data se odvíjí běh roční prekluzivní lhůty k projednání přestupku správními orgány. Běh této lhůty byl poprvé pozastaven podáním správní žaloby u správního soudu dne 4. 11. 2013. Do té doby uběhlo celkem 173 dnů (ode dne spáchání přestupku do podání správní žaloby; do lhůt nejsou počítány dny, které představují skutečnosti určující počátek lhůty). Ode dne 4. 11. 2013, kdy bylo zahájeno soudní řízení podáním žaloby, došlo ke stavení běhu prekluzivní lhůty, a to až do právní moci rozsudku Krajského soudu v Brně. Krajský soud v této věci vydal rozsudek dne 28. 7. 2015, který nabyl právní moci dne 5. 8. 2015. Od 6. 8. 2015 pokračoval běh prekluzivní lhůty, a to až do podání kasační stížnosti u NSS dne 17. 8. 2015. V tomto časovém úseku uběhlo z prekluzivní lhůty celkem 11 dnů. Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl zamítavě rozsudkem ze dne 8. 6. 2016, který nabyl právní moci dne 14. 6. 2016. Ani po dobu této fáze soudního řízení nepokračoval běh prekluzivní lhůty, když její běh byl pozastaven. Běh této lhůty opět pokračoval po právní moci rozsudku NSS, tedy od 15. 6. 2016, a to až do vydání napadeného rozhodnutí žalovaného dne 9. 11. 2016 (2. rozhodnutí žalovaného o odvolání), jenž nabylo právní moci dne 9. 11. 2016. Od 15. 6. 2016 do vydání nového druhostupňového rozhodnutí žalovaného dne 9. 11. 2016 uběhlo z prekluzivní lhůty celkem 148 dnů. V součtu 173 dnů + 11 dnů + 148 dnů uběhlo z roční prekluzivní lhůty k projednání přestupku celkem 332 dnů. Z uvedeného součtu je zřejmé, že počet dnů v průběhu správního řízení po dni spáchání přestupku (dne 14. 5. 2013) ještě ani nedosáhl délky 1 roku, když běžný kalendářní rok má 365 dnů. Soud tedy dovodil, že v posuzované věci nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích ve spojení s § 41 s.ř.s. Žalobní námitky týkající se prekluze tedy krajský soud nepřisvědčil.
39. Žalobce dále namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelný, a to pro nedostatečnou určitost popisu skutku co do místa jeho spáchání. Uvedené námitky nemohl krajský soud přisvědčit.
40. Ze skutkové části výroku prvostupňového rozhodnutí ze dne 4. 7. 2013 se podává, že žalobce „dne 14. 5. 2013 v 10:29 hod. jel jako řidič s motorovým vozidlem Š. O., RZ: X. po rychlostní komunikaci R/46 ve směru Olomouc – Vyškov, kde mu byla v prostoru km 29 naměřena rychlost jízdy 159 km/hod., přičemž v daném úseku byla dopravní značkou B 20a povolena maximální rychlost 100 km/hod., čímž byla překročena po odečtení možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 % rychlost jízdy mimo obec o 54 km/hod. (3 % tolerance = 4,77 km/hod., při zaokrouhlení ve prospěch řidiče činí tolerance 5 km/hod.)“. Z provedené citace části výroku prvostupňového rozhodnutí vyplývá dostatečně určitý popis skutku, a to nejen co do místa přestupku (29 km rychlostní komunikace R/46 ve směru z Olomouce do Vyškova), ale také co do času jeho spáchání a způsobu. Uvedený popis skutku je zcela

dostačující a neumožňuje záměnu s jiným. Popis skutku provedený prvostupňovým správním orgánem zcela odpovídá požadavkům recentní judikatury správních soudů. Odkaz žalobce na rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, lze jistě pochopit, neboť z něj vyplývá potřeba, aby skutek byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchání. Tyto nároky prvostupňové správní rozhodnutí v nyní posuzované věci splnilo. Jinak však odkaz žalobce na uvedený rozsudek NSS není zcela přiléhavý, neboť v něm šlo o jiné skutkové okolnosti v souvislosti s parkováním v ulici, kde jsou jak placená místa k parkování, tak i místa neplacená.

41. Žalobce dále namítal, že v celém úseku 29 km této rychlostní komunikace ve směru od Olomouce do Prostějova není omezen rychlostní limit na 100 km/hod. dle dopravní značky B 20a. Podle žalobce je tam prý i část, kde toto omezení neplatí. Krajský soud nemohl této námitce přisvědčit.
42. Žalobce v první řadě nijak neupřesnil svoji námitku, kde podle něj je v průběhu jednoho kilometru (29. km této rychlostní komunikace ve směru z Olomouce do Vyškova) úsek s omezeným rychlostním limitem 100 km/hod. podle dopravní značky B 20a a kde platí běžný rychlostní limit pro dálnice 130 km/hod. Je zarážející, že žalobce tuto námitku uplatnil až po několika letech od spáchání přestupku. Pokud by tento významný rozdíl skutečně existoval, žalobce by se v tomto směru hájil od samého počátku, a to již v době zastavení policejní hlídkou. Spekulativnost této námitky je ostatně zřejmá i z toho, že žalobce nijak neupřesňuje, kde je podle něj úsek s povolenou rychlostí 130 km/hod., a kde je úsek komunikace s omezeným rychlostním limitem dopravní značkou na 100 km/hod. Žalobce zkouší takto „nahodit“ námitku, bez konkrétní argumentace, s tím, že se uvidí, co z toho vyjde a jak se s tím správní orgán, potažmo správní soud vypořádá. Soud však není oprávněn ani povinen za žalobce takovou námitku upřesňovat a dovozovat, co přesně žalobce myslel a chtěl říct. Navíc se jedná o úsek dálnice, který v sobě zahrnuje mimo jiné obchvat Prostějova, po stranách dálnice je umístěna ještě i zástavba a z dálnice je vedena řada dálničních sjezdů nejen k městu Prostějov, ale také k jiným obcím (zde např. Držovice). Vzhledem k této situaci tu byl nastaven nižší rychlostní limit, než je běžný limit na dálnici (130 km/hod.). Z této situace není nijak patrné, že by v prostoru 1 km (úsek 29 km) byly povoleny 2 rychlostní limity, jak tvrdil žalobce, a že by se zde auta vůbec mohla pohybovat maximální rychlostí až 130 km/hod. Ostatně žalobce byl po změření jeho rychlosti jízdy zastaven policejní hlídkou na sjezdu z dálnice Prostějov – sever (po exitu 26) na ulici Konečná ve směru jízdy od Olomouce. Byl právě předtím změřen, tedy v úseku 29 km v oblasti Držovic před sjezdem z dálnice Prostějov – sever. Právě z těchto důvodů šlo o úsek s omezeným rychlostním limitem. Žalobce neprokázal, že by tomu bylo jinak a soudu ani správním orgánům neposkytl žádné relevantní informace ani podklady, které by svědčily o pravdivosti jeho argumentace. Řetězec důkazů, které nevykazují žádné rozpory a jsou vzájemně v souladu, tedy oznámení přestupku, úřední záznam a záznam o přestupku, dokládá, že v úseku, kde byla rychlost žalobce změřena, platil omezený rychlostní limit 100 km/hod. předmětnou dopravní značkou. Oba policisté policejní hlídky, která prováděla měření a kontrolu vozidla žalobce, potvrdili v úředním záznamu ze dne 14. 5. 2013, že v uvedeném úseku byla povolena rychlost maximálně 100 km/hod. (policistka M. P. a policista J. Š.). Také z radarového nastavení, jenž přímo vyplývá ze záznamu o přestupku, je zřejmý limit místa 100 km/hod. Ostatně policisté, kteří měřili

rychlost vozidla žalobce z jedoucího vozidla, jeli rychlostí 92 km/hod. Je třeba poukázat také na to, že se žalobci nepodařilo uvedenou sérii důkazů ničím relevantním zpochybnit.

43. Pokud jde o námitku, že se žalovaný nevypořádal s návrhem žalobce na jeho účastnickou výpověď, pak k tomu krajský soud uvádí, ve shodě s žalovaným, že takový výslech by byl zcela bezpředmětný a neúčelný. Žalobce by skutečně jen tvrdil to, co by považoval pro sebe za vhodné a potřebné. Jednalo by se o důkaz s velmi nízkou důkazní hodnotou či vypovídající právní silou, přičemž by nebyl ani podpořen jinými důkazy. Soud tedy přisvědčil žalovanému ve správnosti jeho postupu, když neprovedl důkaz výsledkem žalobce. Žalobce také uváděl, že žalovaný neprováděl vlastní dokazování, ale ani toto se podle krajského soudu nezakládá na pravdě. V napadeném rozhodnutí žalovaného je vyličen, jaké dokazování, v jakém rozsahu a s jakými důkazy bylo ve správním řízení prováděno (viz strana 11 a následující napadeného rozhodnutí žalovaného). Za podklad svého rozhodnutí vzal především záznam z radarového měření, a to ve vzájemné souvislosti s ostatními podklady policejního orgánu, tedy oznámením přestupku sepsaným na místě zjištění, úředním záznamem zasahujících policistů, dokumentujícím stav a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán, ověřovacím listem k danému typu měřidla a fotodokumentací zahrnující také kontrolu osoby obviněného s doloženými osobními doklady, a také pořízenou fotografií žalobce. Důkazní materiál byl doplněn také o odborné vyjádření k posouzení záznamu z měřiče rychlosti. Výše uvedené důkazy prokázaly dobu a místo protiprávního jednání zakládajícího odpovědnost za přestupek, a také osobu pachatele přestupku, jenž byl při řízení naměřeného vozidla policejním orgánem bezprostředně poté zastaven, kontrolován a fyzicky ztotožněn. Záznam ze záznamového radarového zařízení pořízený kalibrovaným měřidlem – silničním radarovým rychloměrem typu RAMER 7CCD pak dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročení rychlosti a vlastní měřené vozidlo s registrační značkou. Je jedinečným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřícím zařízením, doloženým ověřovacím listem k danému typu měřidla. Na základě ustáleného řetězce přímých i nepřímých důkazů, které tvoří ucelený logicky provázaný důkazní řetěz, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních, bylo možné dospět k jednoznačnému závěru, že byla prokázána odpovědnost žalobce za dané jednání. Důkaz – záznam z radarového měření, podpořený dalšími podkladovými listinami založenými ve správním spise je přesvědčivým a spolehlivě zjištěným důkazem ve smyslu § 50 a § 51 správního řádu. Lze tedy uzavřít, že ve věci bylo provedeno řádné dokazování a byly provedeny všechny důkazy potřebné ke zjištění stavu věci ve smyslu § 52 správního řádu. Na základě takto provedeného dokazování bylo následně vydáno správní rozhodnutí.
44. Ke skutkovým zjištěním lze ještě doplnit to, že z přestupkového spisu vyplynulo, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebudily pochybnosti o způsobu spáchání přestupku, pročez prvostupňový správní orgán mohl vycházet z podkladů shromážděných ve spise, když se tyto nejevily rozpornými.
45. Pokud žalobce uváděl, že jediným podkladem rozhodnutí je úřední záznam policistů, pak takové tvrzení se nezakládá na pravdě, a to s odkazem na shora provedený výklad, popř. obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, když krajský soud musí tuto

námítku odmítnout, neboť je tu celý řetězec důkazů, které logicky do sebe zapadají a vzájemně si nijak neodporují.

46. Žalobce se dále snažil zpochybnit měření jeho rychlosti prostřednictvím znevěrohodnění osoby Ing. L., a také jeho odborného vyjádření ze dne 21. 9. 2016. Cílem bylo dovodit, že policejní hlídka při měření rychlosti nepostupovala v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení především co do místa měření, protože bylo provedeno měření nepoužitelné v této věci. Krajský soud nemohl těmto námitkám přisvědčit.
47. V této souvislosti krajský soud znovu opakuje, že měření rychlosti žalobce bylo zajištěno kalibrovaným měřidlem – silničním radarovým rychloměrem typu RAMER 7CCD. K tomuto silničnímu rychloměru byl vystaven ověřovací list č. 199/12 ze dne 14. 9. 2012 Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET C.H.M., a.s. se sídlem v Kunovicích s platností ověření do 13. 9. 2013. Vzhledem k platnosti ověřovacího listu v době měření nelze mít jakékoliv pochybnosti o přesnosti měření použitého měřidla a výstupu z tohoto měřicího zařízení (záznam z radarového měření). Měření bylo dále provedeno policejním orgánem, tedy kontrolním orgánem zmocněným ze zákona ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Policejní hlídka následně v souladu s právními předpisy zadokumentovala přestupkové jednání žalobce, což lze shledat z jednotlivých listin založených ve správním spise (úřední záznam, oznámení přestupku). Z úřední činnosti soudu vyšlo najevo, že policisté provádějící měření rychlosti jízdy jsou k obsluze radaru odborně vyškoleni. Není tak důvod pochybovat o tom, že by neuměli ovládat silniční radarový rychloměr, provádět měření rychlosti řidičů a postupovat v souladu s návodem k použití tohoto silničního rychloměru.
48. Pokud žalobce zpochybňoval výstup z radarového měřiče (záznam o přestupku), pak k tomu nikdy nedoložil žádné faktické skutečnosti, které by měly zjištěný stav pomocí měřiče rychlosti zvrátit. Záznam byl pořízen z jedoucího vozidla policie, a to v automatizovaném režimu, tedy bez zásahu obsluhy v době měření. Nelze mít tedy jakkoliv za to, že by provedené měření mohlo být ovlivněno neodborným zásahem. Údaje o nastavení měřiče jsou zřejmé z jednotlivých položek uvedených na záznamu. Měřené místo bylo upřesněno tak, že šlo o úsek silnice I/46 ve směru Olomouc – Prostějov s doplněním kilometru 29. Je s podivem ovšem, že žalobce různé rozpory při měření uplatňuje s velkým odstupem po spáchání přestupku. Ve shodě s předchozími závěry uvedenými v rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 22 A 104/2013 nebo v rozsudku NSS sp. zn. 5 As 166/2015 nyní soud uvádí, že provedený důkaz fotografií, jakožto výstup z digitálního záznamu uloženého na pevném disku radarového měřiče, považuje za dostačující. Žalobce nepředložil a ze správního spisu ani nevyplývá žádná skutečnost, která by údaje na předmětné fotografii, resp. její věrohodnost měla zpochybnit. Vzhledem k platnosti ověřovacího listu pro předmětný silniční rychloměr nelze mít o přesnosti měření použitým měřidlem žádné pochybnosti. Ze správního spisu vyplývá, že měření bylo provedeno policejním orgánem, a že radar obsluhovala pprap. P., jenž byla k obsluze radaru odborně vyškolená. Žalobce již v předchozí fázi správního řízení (před zrušením prvního rozhodnutí žalovaného správními soudy) zpochybňoval výsledek měření rychlosti, které údajně nebylo provedeno v souladu s návodem k použití. Jednalo se o větší úhel radaru, než připouští návod, přítomnost nákladního vozidla uprostřed na fotografii (jedoucího v protisměru), z čehož dovozoval, že bylo měřeno nákladní vozidlo a nikoliv

vozidlo žalobce, ovlivnění měřicího svazku zábradlím středového dělicího pásu, což umožňovalo efekt pohybujícího se předmětu a vylučovalo to přesnost měření. Dále žalobce namítal nedodržení minimálního odstupu od měřeného vozidla a minimální délku přímého úseku, včetně překročení limitu úhlu měření. V předchozím správním řízení žalovaný k těmto námitkám uvedl, že žalobce nedoložil žádné faktické skutečnosti, které by měly zvrátit zjištěný stav tak, jak byl zaznamenán pomocí kalibrovaného měřiče rychlosti. Ovšem této argumentaci nepřisvědčil Krajský soud v Brně v předchozím rozsudku a dospěl k závěru, že takto vznesené odvolací námitky, týkající se okolností svědčících o možném nedodržení návodu k obsluze měřicího zařízení, nebyly dostatečně vypořádány. Proto bylo předchozí rozhodnutí žalovaného zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2015, č. j. 22 A 104/2013-56, což následně ke kasační stížnosti žalovaného potvrdil i NSS, jenž v rozsudku ze dne 8. 6. 2016, č. j. 5 As 166/2015-19, tuto kasační stížnost zamítl.

49. S ohledem na výše uvedené považoval žalovaný po vrácení věci k dalšímu řízení za vhodné, aby výstup (záznam) z radarového měřiče posoudila osoba k tomu odborně zdatná, a to právě i v rozsahu poukazovaných námitek. Za tímto účelem bylo vyžádáno odborné vyjádření u Autorizovaného metrologického střediska pro silniční rychloměry (AMS K22). Na základě tohoto požadavku zpracoval Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů u výše uvedeného metrologického střediska dne 21. 9. 2016 odborné vyjádření ve věci měření rychlosti. Posoudil záznam z měření rychlosti č. 000021, který byl proveden dne 14. 5. 2013 radarovým rychloměrem RAMER 7, v. č. 178/94. Metrolog konstatoval, že posuzované vozidlo na snímku v pozici na „odjezdu“ je v pozici odpovídající použití rychloměru dle návodu k obsluze. Měřené vozidlo (RZ: X.) bylo správně zachyceno v prostoru radarového svazku (radarový svazek byl ukázkově vyobrazen na snímku pomocí šablony), kdy reflexe od svodidel či měření jiného vozidla je v tomto případě vyloučena. Ve fotografii z provedeného měření byl vyznačen červenou hvězdičkou konec měřeného vozidla pod levým zadním světlem, což bylo vozidlo žalobce. Měřená rychlost 159 km/hod. je tedy platná. Dle závěru posuzující odborné osoby byl tento případ označen jako ukázkový případ správného měření. Jde tedy o použití rychloměru plně v souladu s návodem k obsluze. Nic z posuzované dokumentace nenasvědčuje tomu, že by rychloměr byl použit nesprávně, a že by toto mohlo negativně ovlivnit správnost výsledku měření. Na základě tohoto odborného posouzení krajský soud ve shodě s žalovaným považuje provedené měření za zcela souladné s návodem k jeho obsluze, pročez jej bylo možné ve správním řízení k důkazu použít. Naopak námitky žalobce ohledně údajných výše citovaných nedostatků měření nejsou ničím podložené a nezakládají se na pravdě. Žalobcem uplatněné námitky lze v souvislosti s tímto citovaným odborným vyjádřením Ing. V. L. ze dne 21. 9. 2016 považovat za zcela vypořádané. Ve věci tak byl spolehlivě zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 a § 50 odst. 3 správního řádu).
50. V této souvislosti soud považuje nové tvrzení žalobce o tom, že ke změření došlo v zatáčce za čistou spekulací, když pro to žalobce nepředložil jediný důkaz. Dálnice D1 obsahuje především rovné úseky, a pokud šlo již o samotný sjezd z dálnice, tak již na jeho počátku dálnice končí (viz dopravní značka o konci dálnice). V tomto pravotočivém sjezdu již ke změření žalobce nedošlo. Pokud by to nyní chtěl žalobce aktivně tvrdit, pak zde platila ještě nižší předepsaná rychlost a naměřenou rychlostí by překročil povolenou rychlost ještě

mnohem více. Ani ze záznamu o provedení měření není zřejmé, že by mohlo jít o zatačku, ostatně policejní vůz jel rychlostí 92 km/hod. a žalobce zjevně 159 km/hod. Takové rychlosti by byly v zatačce velmi riskantní. Je opět zarážející, že tuto námitku žalobce vznesl poprvé až po několika letech po spáchání přestupku. Nicméně soud poukazuje na to, že žalobce ničím nedoložil údajnou rozpornost měření s návodem k použití. Z návodu k použití je naopak zřejmé, že rychloměr by nebyl schopen vozidlo žalobce změřit, pokud by nebyly splněny základní podmínky pro měření vyplývající z tohoto návodu.

51. Je třeba se také vyjádřit k námitce žalobce týkající se nepoužitelnosti odborného vyjádření Ing. Lokaje a ke zpochybnění odbornosti samotné osoby Ing. V. L., jenž odborné vyjádření ve věci měření rychlosti dne 21. 9. 2016 vypracoval. Předem je třeba uvést, že žalobce ani jeho zástupce (všichni dosavadní zástupci) nemají žádné odborné znalosti v oblasti metrologie v oboru silničních rychloměrů. Je tedy s podivem, že se do rozboru některých odborných závěrů pouští s tím, že nabízí své názory jako správnější. Z předloženého protokolu o svědecké výpovědi Ing. L. pořízené před Krajským soudem v Brně ve věci sp. zn. 41 A 76/2014 (protokol o jednání ze dne 15. 6. 2016), vyplývá, že v nyní posuzované věci zmocněnkyně žalobce vytrhávala jednotlivé pasáže z kontextu a zasazovala si je dle své potřeby do nyní uplatňované námitkové mozaiky. V případě žalobcem předkládaných názorů nelze usuzovat na jejich správnost ve srovnání právě s poskytnutým odborným vyjádřením ve věci měření rychlosti ze dne 21. 9. 2016. Toto odborné vyjádření má zcela vypovídající hodnotu a plně reaguje na námitky žalobce, které zpochybňují způsob měření a jeho výsledek. Podle závěru doloženého odborným vyjádřením zpracovaným Ing. L., metrologem v oboru silničních rychloměrů, proběhlo měření v souladu s návodem k obsluze a lze ho tak jako důkaz v daném řízení použít. Ani soud nemá pochyb o správnosti takového odborného posouzení, které vyvrací žalobcem podsouvané pochybnosti o nesprávnosti měření. Také další námitky v tomto směru žalobcem uplatňované považuje soud za liché a dále navrhované důkazy za neúčelné, které by do důkazního stavu nepřinesly žádné nové skutečnosti. Žalobce uvádí, že vozidlo na snímku z měření bylo ve špatné pozici, avšak neupřesňuje, o jakou konkrétní pozici se mělo jednat a v jaké pozici by tedy mělo být. Pokud uvádí, že na snímku jsou svodidla, čímž došlo k dvojité reflexi, neuvádí dále, jak k tomuto závěru dospěl. Nicméně jakoukoliv reflexi svodidel či měření jiného vozidla metrolog Ing. L. ve svém odborném vyjádření zcela vyloučil. Pokud žalobce odkazoval na případ podání svědecké výpovědi Ing. L. u Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 41 A 76/2014, pak vůbec není zřejmé, proč tuto svědeckou výpověď vytrhává z kontextu jiného případu a zasazuje ji do případu svého. Jednalo se o zcela odlišnou věc a odlišnou svědeckou výpověď, která je nepoužitelná v nyní posuzované věci. Dále není jakkoliv zřejmé, z čeho žalobce dovodil, že Ing. L. nebyl připraven na pozici metrologa a ani zkoušen ze schopnosti posuzovat správnost prováděného měření. Tato námitka má za cíl jen dehonestovat Ing. L. a znevěrohodnit jeho odborné závěry. Přitom však není nijak podložena a blíže konkretizovaná. Totéž platí o sdělení žalobce, že Ing. L. nemá praktickou zkušenost s reflexí, nebo že vychází ze znalostí stejné úrovně jako žalobce po pouhém přečtení návodu. Soudu není známo, z čeho tak žalobce usuzuje. Za zcela účelovou poznámku lze označit tvrzení žalobce o tom, že Ing. L. není schopen ze snímku poznat odklon osy radarového svazku od osy měřicího vozidla, anebo že společnost AMS K22 spadá pod společnost RAMET a.s., která má zisk z prodáváných měřicích zařízení, protože vyjádření Ing. L. je tendenční. Odklon osy radarového svazku, tak jak jej tvrdí žalobce, je skutečně vytržen z kontextu sdělení Ing. L.,

když ten naopak v odborném vyjádření ze dne 21. 9. 2016 potvrdil, že konec vozidla žalobce na odjezdu byl správně zachycen v prostoru radarového svazku. Správnost a odbornost písemného vyjádření Ing. L. se žalobci nepodařilo ničím vyvrátit, a pokud Autorizované metrologické středisko je součástí společnosti RAMET a.s., toto nijak nemohlo ovlivnit obsah odborného vyjádření Ing. V. L. coby metrologa v oboru silničních rychloměrů ve vztahu k provedenému měření rychlosti vozidla žalobce. Jelikož bylo vyžádáno toto odborné vyjádření k měření rychlosti od metrologa, nebylo již vůbec potřeba provádět důkaz navrhovaný žalobcem, a to libovolnou učebnicí fyziky z hlediska Dopplerova jevu. Žalobce také uváděl v tomto čl. žaloby, že nebyly nijak vypořádány důkazní návrhy, avšak v této souvislosti neupřesnil, o které se mělo jednat. Tato námitka byla zcela nekonkrétní. Pokud jde o dokazování či jeho údajné neprovedení, pak soud odkazuje na již shora provedený výklad. Poslední námitka v tomto článku žaloby se týkala toho, že pokud žalovanému nebylo zřejmé, o jakou věc před Krajským soudem v Brně sp. zn. 41 A 76/2014 se mělo jednat, pak si měl podle žalobce tento spis vyžádat. Krajský soud neshledává potřebným, aby si žalovaný uvedený soudní spis vyžádal. Šlo o soudní řízení ve zcela odlišné věci, která s věcí žalobce nijak nesouvisela.

52. Dále soud odmítl námitku žalobce spočívající v tom, že po zrušení věci krajským soudem rozsudkem ze dne 28. 7. 2013 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení měl žalovaný zrušit také prvostupňové rozhodnutí a sám neměl chybu v nevypořádání námitek uplatněných ve vyjádření ze dne 4. 7. 2013 napravovat (žalobce se mylně domníval, že došlo k porušení dvojinstančnosti správního řízení). Tuto tezi NSS ve svém rozsudku ze dne 8. 6. 2016, č. j. 5 As 166/2015-19, nepotvrdil a v uvedeném rozsahu se také rozcházel s názorem Krajského soudu v Brně v jeho předchozím rozsudku ze dne 28. 7. 2015, č. j. 22 A 104/2013-56. NSS k tomu uvedl, že žalobci bylo možné přisvědčit v tom, že v rámci jednotnosti správního řízení bylo dostačující, pokud námitky vznesené a opomenuté v prvostupňovém řízení, vypořádal sám v řízení odvolacím. Z uvedeného závěru žalovaný v novém řízení vycházel a námitky nevypořádané v prvostupňovém správním řízení řádně vypořádal v nyní napadeném rozhodnutí. Krajský soud zde poukazuje na to, že prvostupňové a druhostupňové správní řízení tvoří jeden celek a žalovaný je v odvolacím řízení oprávněn či dokonce povinen vady prvostupňového řízení napravit.
53. Žalobce dále namítal, že sankce spočívající v zákazu činnosti byla uložena v rozporu se zákonem, neboť mu měla být maximálně zakázána činnost související s řízením motorového vozidla skupiny B. Takové tvrzení žalobce není v souladu s právními předpisy a je třeba uvést, že vzhledem k velmi zásadnímu překročení rychlostního limitu při jízdě mimo obec byl žalobce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu sankcionován podle § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu pokutou ve výši 7 000 Kč a zákazem činnosti na dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle krajského soudu nebyla pokuta uložena na samé dolní hranici a ani doba zákazu činnosti neodpovídala nejkratší možné době, kterou lze podle zákona uložit, neboť vzhledem k velmi riskantní jízdě při překročení rychlostního limitu o 54 km/hod. bylo možné očekávat uložení přísnějších sankcí. Proto pokuta ve výši 7 000 Kč a zákaz činnosti na dobu 8 měsíců nejsou nijak přísné sankce. Zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel se uloží právě za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu (podle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu). Z dikce posledně citovaných ustanovení nevyplývá rozlišování na jednotlivé řidičské skupiny, jak namítal žalobce, proto sankce spočívající v uložení zákazu činnosti – řízení

motorových vozidel byla uložena zcela po právu a v souladu s právními předpisy. Pokud žalobce stručně uvedl, že uložená pokuta je nezákonná, pak tato námitka je zcela nekonkrétní, kdy žalobce neuvedl důvod této tvrzené nezákonnosti. Soud se tedy k této námitce nemohl blíže vyjádřit.

54. Žalobce v závěru žaloby uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno zjevně podjatou oprávněnou úřední osobou (Bc. M. M.). Uvedené tvrzení se nezakládá na pravdě. Žalobce ve správním řízení sice podal námitku podjatosti proti této osobě, avšak tato byla řádně vypořádána rozhodnutím ředitelky Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 3. 11. 2016 s tím, že tato osoba není vůči žalobci a jeho zmocněnkyni podjatá. Žalobce sice v žalobě dále tvrdí, že ředitelka krajského úřadu nemohla tuto námitku vypořádat, neboť námitku podjatosti uplatnil vůči všem zaměstnancům krajského úřadu, avšak toto tvrzení se rovněž nezakládá zcela na pravdě. Uvedené totiž následně řešilo Ministerstvo dopravy a spojů v rozhodnutí ze dne 31. 5. 2017 o odvolání žalobce proti usnesení ředitelky krajského úřadu. Ministerstvo dopravy a spojů v tomto rozhodnutí uvedlo, že v podané námitce podjatosti sice bylo uvedeno, že je vznesena vůči celému krajskému úřadu a všem zaměstnancům, avšak tato byla následně na výzvu specifikována konkrétními jmény úředních osob (Bc. M. M., Mgr. K. J. a Ing. L. R.). O podané námitce proti těmto konkrétním osobám bylo řádně rozhodnuto usnesením ředitelky krajského úřadu. Pokud jde o ředitelku krajského úřadu, pak tato není osobou, která je oprávněná činit v řízení úkony, protože námitka podjatosti vůči ní nebyla relevantní. Nadto vznesená námitka nebyla i přes výzvu následně konkretizována tak, že by směřovala i proti ředitelce krajského úřadu. Ministerstvo tedy uzavřelo, že ředitelka krajského úřadu oprávněně rozhodla o vznesené námitce podjatosti v posuzované věci, přičemž k námitkám nepřihlédla a oprávněné úřední osoby z projednávání věci nevyloučila. Ministerstvo se s tímto ztotožnilo, protože odvolání žalobce proti usnesení ředitelky krajského úřadu zamítlo a potvrdilo správnost usnesení ředitelky krajského úřadu.
55. Z výše uvedeného je patrné, že o námitce podjatosti uplatněné žalobcem bylo řádně rozhodnuto, přičemž tato námitka byla shledána nedůvodnou a úřední osoby nebyly vyloučeny z projednávání věci. Námitka podjatosti mohla být vyřízena ředitelkou krajského úřadu, jako funkčně příslušnou osobou. Pokud jde o údajné zvukové nahrávky jednání úředních osob se zástupcem žalobce, které měly být podle tvrzení žalobce v průběhu soudního řízení doručeny soudu poštou na CD, pak tyto nahrávky soudu nebyly doručeny.

VI. Závěr a náklady řízení

56. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
57. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto

úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. září 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.